

Rojik Tamás

Bőr

Kitárta az ablakokat, ez volt a jel. A hajnali napsütés mindig valószínűtlen szépséget kölcsönzött a nő éles vonásainak, meglágyította ébenfekete haját, ami ekkor még kibontva hullott a széles vállakra, és elviselhetőbbé tette a metsző, tengerkéek tekintetét, ami előtt férfi meg nem maradhatott sokáig.

Keveset tudtak róla az angol kisvárosban, a vonat évekkel korábban hozta egy reggeli órán, a múltjáról sosem mesélt, a nyelvet jól beszélte, de ismeretlen akcentussal.

A napilap dolgozói közül kizárólag a főszerkesztő volt képes a feladatra koncentrálni ezekben a reggeli órákban. Komoly öltönyében megállt a nyitott ajtónál, előbb kopogott, csak azután lépte át a belvárosi lakás küszöbét. Vörös rózsákat tett a kikészített vázába, ez volt az egyetlen gyengeség, amit megengedett magának. Azután – családos ember lévén – már nem nézett sehová, ha megkínózzák, sem tudta volna felidézni a többi helyiség tárgyait vagy a szobák elhelyezkedését. Minden hónap első napján átadta egy borítékban a lakbér teljes árát, a nő megköszönte, máskülönben nem beszéltek sohasem. Elhelyezkedtek a megszokott pozíciójukban. A nő a konyhaszéken, hogy érezze a friss virágok illatát, és vastag könyvet vett elő, hogy olvasson, amíg a férfi végez. A főszerkesztő egy ezekre az alkalmakra vásárolt párnára térdelt, a nő két vádliját a vállára vette, és teleírta az izmos combokat az aznapi újság legfontosabb híreinek címeivel. Csak ő használhatott piros tintát; messziről hozatták, a toll nem sértette fel vele a bőrt, és kellően vastagon is fogott, hogy már messziről látható legyen. Nagyon koncentrált, hogy ne nézzen a combnál feljebb, és ne érezzen más illatot, mint a nyíló rózsákét.

A szigorú beosztás szerint nem találkozhattak a vendégek egymással. Tíz perc szünet után érkezett a vegyesbolt igazgatója. Állítása szerint mindenki más képtelen lenne elvégezni a feladatot,

nem véletlenül vezeti ő az üzletet, igazi szaktekintély, aki felül tud emelkedni egy fiatal, üde, hálóingbe burkolt női testen is. A főszerkesztővel ellentétben ő rengeteget beszélt, amíg a nő bal felkarjára felírta a napi ajánlatot, a kedvezményeket és az újdonságokat. Erős kezével lassan, precízen dolgozott, mint a kisdíák, aki fél, hogy elrontja a betűket, és közben azt bizonygatta, hogy mégsem kérheti meg a hentesét, hogy két nyúzás és darabolás között ilyen finom bőrrel dolgozzon, vagy a pénztárosát, hogy a húsos ujjával ügyetlenkedjen, majd beszélt a gyermekkoráról, hogyan lett falusi kisfiúból üzletember, hogy mindig a tanulás volt a fontos, és ez meg is hozta a gyümölcsét. Felemlgette, hogy a feleségét nem hagyja nyugodni a gondolat, hogy a nőnek köszönhetik a hat gyermeküket, mert mielőtt felbukkant a városban, a férfi nagyon szégyenlős volt a nászágyn, de azóta gyakran már reggel hazaszökik a munkából, hogy szeressék egymást. A nő újra és újra meghallgatta a történeteket, figyelte a változást az ismerős mondatokban, élvezte, hogyan színesedik új fordulatokkal, hogyan lesz ő lassacskán porcelánszent a boltos családjának képzelt vitrinében. Amikor végeztek, a férfi átadta a bevásárlókosarat, kissé meghajolt, végignézett a művén, lopva beleolvasott a combokon lévő hírekbe, és távozott. A nő ezután nagyobb szünetet tartott, kipakolta a kosárból az élelmiszereket, megreggelizett, kávéfőzött, hagyta száradni a tintát, majd felöltözött.

Évszaktól függetlenül rövid szoknyát húzott, amit külön neki készítettek, hogy a hírek jól látszódjanak. Feszés fűzőjétől dagadtak a mellei, a haját feltűzte, hogy semmit el ne takarjon, és munkába indult. Nyáron csak annyi volt a dolga, hogy délelőtt végigsétált a korzón és a forgalmasabb utcákon, télen pedig hosszú bundát húzott, és kávéházzal kávéházra járt, hogy ott figyelhesse őt az emberek.

Délben mindennap a legnépszerűbb kifőzdébe járt. A nő ingyen ebédelhetett bármit, amit megkívánt, mert a tulajdonos azt gyanította, a jelenléte miatt volt az övé a legforgalmasabb hely a városban.

Egy órákor a cukrászdában tartott fogadóórát. Ilyenkor vált szabaddá a két kar többi része és a vádlik. A felületeknek komoly ára volt, mégsem maradtak üresen soha, mire az óra véget ért. Mindennap hosszú alkudozások, esetenként szóváltások előzték meg a sorban állást, de verekedéssé sohasem fajultak, mert aki ilyenbe keveredett, egy hónapig a nő közelébe sem férközhetett. Volt, aki csak a nevét írta rá hatalmas betűkkel, mint amikor az ember a pad támlájára vési, hogy ott járt. Egy fiatalember egyszer a teljes jobb kart kibérelte, így kérve meg a kiszemeltje kezét. Eből aztán majdnem divat lett, a dolognak az vetett véget, hogy az egyik menyasszonyjelölt a nő bal vádliján adott csúnya elutasító választ, amit bárki estig bámulhatott.

Délután a nő újra a várost róttta, hogy az emberek szeme előtt legyen. Egyikük sem mert volna ennyit megmutatni magából, vagy ha igen, a többiek súlyosan elítélték érte. Magára valamit adó asszony ilyen szemérmertlenséget nem csinál. De a nőnek megbocsájtották. Sőt, valójában szerették érte, hogy ilyen, és aki új lakosként vagy átutazóként rosszat mert szólni, azt alaposan helybenhagyták.

Uzsonna után már nem mutatkozott. Egy idős, japán férfihoz járt, aki valaha szamurájnak született, de hiába nevelték fegyelemre, nyugtalan fiatalemberként megszökött egy kereskedőhajóval, így lett egy másik sziget a hazája, ahol szerelemre lelt, és megállapodott. Miután megözvegyült, egyetlen örömévé az vált, hogy kalligráfiákat festett a nő hasára. Amíg az írás száradt, a történeteivel bevezette őt a test és a lélek misztériumaiba, utána pedig megtanította, hogyan védje meg magát bárkitől. Olyan tartást és izomzatot segített felépíteni a nőnek, amelynek párját hiába keresték volna a környéken.

Innen egy költőhöz ment, aki a közelben lakott, és ilyenkor kezdett felébredni. A középkorú férfi évek óta képtelen volt másra dolgozni, mint a nő hátára. Amikor megérezte a test illatát, mely a harcművész furcsa füstölőinek aromájával és az edzés okozta izzadság meg a tinta szagával keveredett, mintha egy kaput nyitottak volna meg a lelkében: a sorok maguktól szaladtak

ki a tollából. A nő többnyire teljesen meztelenül feküdt a költő ágyában, mégis biztonságban érezhette magát, és nem azért, mert a madárcsontú férfi nem tehetett volna benne kárt, hanem amiatt, hogy eszébe sem jutott a munka során másnak tekinteni őt, mint a költészet eszközének. Miután a verseket átmásolta papírra, a költő fizetség gyanánt könyveket adott kölcsön a nőnek, mert pénze soha nem volt.

Legvégül egy gazdag ember lányához tért be. A drága ruhákba öltöztetett, fiatal lányt azért költöztette az apja a város szívébe, hogy rangjához méltó kérést találjon magának. Megígértette vele, hogy férfi át nem lépi a küszöbét, amíg a pap össze nem eskette őket, de az öreg gyártulajdonos azzal nem számolt, hogy a szomszédságban ki fog lakni. A nő minden éjjel meglátogatta a lányt, lassan levetkőzött előtte, és beleereszkedett az oroszlánlábaskádba, amiben már elő volt készítve számára az illatos fürdő. A lány finom szivaccsal tisztára mosta a gyönyörű testet, olajos samponnal átöblítette és kifésülte a hosszú, sötét haját, majd egy paraván mögé ment, hogy ő is levetkőzzék, amíg a nő megszáritkozik. Amikor a baldachinos ágy előtt egymáshoz léptek, a lány könnyű csókokkal feledtette a nő testén a tollak és ecsetek érintését, és nyelvével vont mintákat oda, ahová a férfiak nem érhetnek. Ha kedve tartotta, a nő viszonzta az ölelést, de éjfél után felöltözött, és hazaindult.

Egyedül tért nyugovóra minden éjjel. Egy távoli országról álmodott, egy forró ágy illataról és egy férfiről, akit nem lőttek agyon egy forradalom után.